

IOANA CITTA BACIU

Ioana Citta BACIU

„Teatrul este dragoste”

Octavian Saiu: *Ce sentimente încercați după aproape 45 de ani de scenă?*

Ioana Citta Baciu: E foarte greu să cuprinzi o viață în câteva fraze. O viață care a trecut cu momente de bucurie, cu dezamăgiri, cu succese și insuccese. Au fost și clipe de deprimare, de disperare chiar. Dar, au trecut...

O.S.: *Și ce rămâne?*

I.C.B.: O existență dedicată scenei și publicului, pentru că, în ultimă instanță, părerea lui contează. Unica mea certitudine este că, prin teatrele pe unde am trecut, am fost iubită de public. Și pentru mine asta este cel mai important. Actorul, mai ales cel din provincie, are o existență foarte dură. Noi am fost o generație de sacrificiu, care a trăit cele mai dificile perioade – războiul în copilărie, apoi tot ceea ce a urmat. Și chiar și acum, după '89, am avut parte tot de sacrificii.

O.S.: *Considerați că rămânerea la Galați, în provincie, a fost tot un sacrificiu?*

I.C.B.: Nu știu. Eu cred în soartă. Dezavantajul actorilor din provincie este că sunt mai puțin cunoscuți. Sunt știuți de specialiști și pe plan local. În București există televiziunea, cinematograful care au făcut ca marii actori să ajungă în conștiința publicului. În schimb, marele avantaj pentru actorul de provincie este că joacă mult și foarte divers. Cu riscul de a fi considerată rea, cred că actorii din București sunt specializați într-un fel în anumite genuri de roluri. Există firește și excepții. Noi însă suntem obligați să jucăm comedie bufă, grotescă, dramă, tragedie, de toate. Eu, de pildă, nu aș fi crezut niciodată că voi juca Aneta Duduleanu din *Gaițele* lui Kirilșescu. Orice actor păstrează în sufletul lui o serie de roluri pe care visează să le jocale...

O.S.: *Vi s-au împlinit visurile?*

I.C.B.: Parțial. Sunt câteva roluri pe care le-am dorit și pe care le-am avut: Ioana d'Arc, Electra lui Sofocle, Sonia din *Unchiul Vanea*, Celestina. Însă multe au rămas doar în sufletul meu.

O.S.: *Ce a însemnat în cariera dumneavoastră acest ultim mare rol pe care l-ați pomenit, Celestina?*

I.C.B.: O mare piatră de încercare. Este un rol pe care mi l-am dorit foarte mult și pe care regret și acum că nu-l mai joc. Adrian (Adrian Lupu – *n.n.*) este un regizor care știe să te aducă încet și pe nesimțite acolo unde vrea. Chiar dacă, în unele momente, nu ești de acord cu el, discutând, te convinge.

O.S.: *E tulburător că vorbiți despre el la prezent... acum, la scurt timp după dispariția lui.*

I.C.B.: Nu mi-am dat seama, pentru că el de fapt nu a dispărut. E imposibil.

O.S.: *Și care ar fi regretele privind rolurile pe care le-ați dorit, dar pe care nu le-ați avut?*

I.C.B.: Poate voi șoca. Rolul pe care l-aș fi dorit cel mai mult în tinerețe, și căruia după 30 de ani i-am spus adio, a fost Ondine a lui Giraudoux. A fost personajul pe care l-am dorit din fiecare fibră. Am jucat peste 100 de roluri, dar niciodată într-o piesă de Shakespeare. Însă, deși mi-ar fi plăcut să joc Julieta sau Ofelia, nu mi le-am dorit din suflet. Aș fi vrut mult mai mult să joc Ariel sau Puck și, mai târziu, Lady Macbeth. Acum... Din păcate, actorul e la dispoziția regizorului. Acesta alege piesele și oferă rolurile.

O.S.: *Ați declarat că ați fost iubită de public. Totuși ce au însemnat aprecierile criticii?*

I.C.B.: O împlinire. O recunoaștere. Însă, pe primul loc, pentru mine, a fost întotdeauna publicul.

O.S.: *Critica v-a mai și dezamăgit?*

I.C.B.: Da, însă publicul niciodată.

O.S.: *Ați avut o paletă largă de creații de la comedie la dramă și tragedie. Din structura interioară, sunteți o natură veselă sau tristă?*

I.C.B.: Nu sunt o natură veselă, din păcate. Sunt o fire exagerat de sensibilă. Eu cred că orice actor ar trebui să fie așa, pentru că, fără să vibrezi la tot, nu poți să redai nimic. Ca om însă e foarte greu. Am început târziu să fiu distribuită în roluri de comedie. Și acum am complexe.

O.S.: *Cred că e un răsfăț.*

I.C.B.: O nouă probă. Când ai succes, când mai iei și un premiu național, când ești laudat de presă, te întrebi dacă la rolul următor vei putea fi la aceeași înălțime.

O.S.: *Există un echilibru între ce ați dat și ce ați primit de la teatru?*

I.C.B.: Când ești acasă, te apasă greutatea. Când te afli în teatru uiți tot și asta-i minunat. Cu ani în urmă, mai mulți actori din țară am fost rugați de cronicarul Constantin Paraschivescu să răspundem pe scurt, pentru o carte, la câteva întrebări. Una dintre ele era: „Ce este teatru?” (făcând abstracție de orice abordare teoretică). M-am gândit zile în șir, dar n-am putut da nici un răspuns.

O.S.: *Și acum?*

I.C.B.: Acum, după ani întregi în care m-a obsedat această întrebare, cred că aș putea să dau un răspuns: Teatrul este dragoste.

Octavian Saiu

